

Promisiunea confirmată

„Avram a căzut cu fața la pământ, iar Dumnezeu i-a vorbit, zicând: «Iată, legământul Meu este cu tine, și vei fi tatăl multor neamuri. Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam, căci te-am făcut tatăl multor neamuri.»”

Geneza 17:3-5

Relatarea din Cartea Genezei are o mare importanță pentru cel care studiază cu sinceritate Biblia. În paginile ei se află temelia planului lui Dumnezeu pentru mântuirea omului și binecuvântarea finală a tuturor familiilor pământului. De aceea, facem bine să examinăm cu atenție relatarea ei și armonia ei cu întreaga relatare scripturală găsită în Biblie. Pentru analiza noastră actuală, ne vom concentra asupra capitolelor șaisprezece, șaptesprezece și optsprezece din Geneza.

În aceste trei capitole, pe măsură ce studiem relația lui Dumnezeu cu Avram, numit mai târziu Avraam, este important să ținem minte promisiunea divină privind o „sămânță”. Avram urma să aibă un urmaș, o sămânță, care urma să ocupe un loc important în planul lui Dumnezeu. Când această promisiune i-a fost făcută pentru prima dată patriarhului, soția lui, Sarai, numită mai târziu Sara, era fără copii. Cu toate acestea, amândoi au crezut în promisiunea lui Dumnezeu și au așteptat cu răbdare nașterea unui copil. Totuși, niciun copil nu a venit. Geneza 16:1

A fost o lungă așteptare. Pentru început, a fost perioada care a trecut de la făcerea promisiunii până

la moartea tatălui lui Avram, Terah, chiar înainte ca ei să intre în țara Canaanului. Acum trecuseră încă zece ani, și tot nu se născuse niciun copil. Sarai, pe lângă faptul că era stearpă, era deja în vârstă, iar credința ei că va deveni mama sămânței promise a început să slăbească. Aparent, ea încă credea în planul lui Dumnezeu privind o sămânță, dar a început să se întrebe dacă era voia Lui ca ea să fie mama.

Meditând în acest sens și dorind să coopereze cu Domnul, dacă era posibil, ea i-a sugerat lui Avram ca Hagar, roaba ei, să-i fie mamă. Conform standardelor creștine de astăzi, acest lucru ar putea fi considerat o procedură neetică, dar se pare că nu era considerat necorespunzător la acea vreme. În orice caz, nici Sarai, nici Avram nu au fost muștrați de Domnul pentru aceasta, deși El nu a recunoscut copilul rezultat din această uniune ca fiind sămânța promisă. Geneza 16:2,3

Din punct de vedere natural, însă, sugestia lui Sarai nu s-a dovedit a fi o soluție satisfăcătoare pentru această problemă. În mod destul de neașteptat pentru Sarai, de îndată ce Hagar a aflat că va naște un copil, a început să-și disprețuiască stăpâna. În acele vremuri, capacitatea de a avea copii era foarte apreciată, iar, evident, Hagar a început să simtă că era cu mult superioară lui Sarai și s-a comportat în consecință. Geneza 16:4

Sarai i-a relatat situația lui Avram, exclamând: „Vina mea să cadă asupra ta”, încercând astfel să-l învinovățească pe Avram pentru această întorsătură a evenimentelor. (Geneza 16:5). Este foarte posibil ca Sarai să se fi așteptat inițial ca, în cazul în care Hagar ar fi avut un copil, ea să devină într-un fel

mama adoptivă a acestuia, iar Hagar să se retragă, fără a revendica drepturile de maternitate. Acum, însă, Sarai și-a dat seama din atitudinea lui Hagar că nu exista nicio speranță pentru un astfel de aranjament, așa că a ajuns să înțeleagă că fusese nechibzuit să sugereze această metodă pentru a obține un urmaș pentru Avram.

Abram și-a dat seama, de asemenea, că lucrurile nu mergeau așa cum speraseră, așa că, din loialitate față de Sarai, i-a permis acesteia să se ocupe de Hagar așa cum considera de cuviință. Conform Genezei 16:6, Sarai s-a purtat aspru cu Hagar, probabil mărindu-i sarcinile și îndatoririle. Unii istorici susțin că, conform legilor în vigoare la acea vreme, ar fi fost ilegal să o vândă pe Hagar și astfel să scape de ea. Poate că acesta a fost motivul pentru care i s-au mărit sarcinile, în speranța că va părăsi gospodăria și va fugi, ceea ce a și făcut.

Dumnezeu intervine

În acest moment, Domnul a intervenit în această chestiune. Îngerul Său, sau mesagerul Său, a găsit-o pe Hagar „lângă fântâna de pe drumul spre Șur”. Șur era numele marelui zid fortificat care separa Egiptul de Canaan. Evident, Hagar se străduia să se întoarcă la poporul ei din Egipt; dar Domnul a intervenit și, prin îngerul Său, i-a poruncit să se întoarcă și să se supună stăpânei sale. Geneza 16:7-9

Apoi îngerul a rostit o profeție remarcabilă. „Îngerul Domnului i-a zis: «Îți voi înmulți sămânța foarte mult, încât nu va putea fi numărată de multă este. ... Iată, ești însărcinată și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ismael, pentru că Domnul a auzit suferința

ta.»” (Geneza 16:10, 11) Istoricii par să fie de acord că o mare parte a populației țărilor arabe din Orientul Mijlociu este descendentă a lui Ismael.

Hagar a fost foarte impresionată de vizita îngerului Domnului. Fântâna unde o găsi îngerul se numea Beer-Lahai-Roi, ceea ce în limba ebraică înseamnă „Fântâna Celui Viu care mă vede”. Hagar părea să-și dea seama că Domnul veghase asupra ei și că, deși fugise de Avram și de Sarai, nu reușise să scape de Dumnezeu lui Avram. Ea s-a întors la stăpâna ei, iar la timpul potrivit s-a născut Ismael. Geneza 16:13-16

Această experiență a fost o lecție și pentru Sarai, și, de fapt, pentru toți cei care se străduiesc să-L slujească pe Domnul. Este lecția că nu se realizează nimic prin încercarea de a fugi de încercările noastre sau de a le alunga de lângă noi. Lipsa de credință a lui Sarai a adus o încercare grea în viața ei, iar ea s-a gândit să scape de ea forțând-o pe Hagar să fugă. Cu toate acestea, Domnul i-a readus experiența înapoi. Probabil că experiența a înmuiat și atitudinea lui Hagar. În orice caz, relatarea scripturală indică faptul că cele două femei au trăit împreună după aceasta timp de 15-17 ani.

Legământul lui Dumnezeu reafirmat

Trecuseră acum treisprezece ani, iar în Geneza 17:1 citim: „Când Avram avea nouăzeci și nouă de ani, Domnul i s-a arătat lui Avram și i-a zis: «Eu sunt Dumnezeu Atotputernic; umblă înaintea Mea și fii desăvârșit.»” Afirmația lui Dumnezeu că Avram ar trebui să fie „desăvârșit” ar fi mai corectă dacă ar fi „complet sau integru”. Avram era un membru al rasei căzute și muritoare, iar desăvârșirea în

comportament era ceva c , dincolo de capacitatea lui. Cu toate acestea, el putea fi integrat înaintea Domnului. Acest lucru este posibil pentru tot poporul lui Dumnezeu, și nimic mai puțin decât aceasta nu este acceptabil pentru Domnul.

În Geneza 17:2-8, Dumnezeu i-a reiterat lui Avram legământul pe care îl făcuse anterior și a detaliat unele dintre caracteristicile acestuia. În concordanță cu importanța semnificațiilor atribuite numelor în legătură cu desfășurarea planului divin, Domnul a schimbat numele lui Avram, care înseamnă „tată înălțat”, în Avraam, care înseamnă „tatăl unei mulțimi”. Declarația inițială a legământului asigura binecuvântări tuturor națiunilor prin sămânța promisă, dar în aceste versete Domnul amplifică această idee, promițând că Avraam va fi „tatăl multor națiuni” care, astfel, vor fi binecuvântate. Termenul „tată” înseamnă dăător de viață, iar acesta a fost modul în care Dumnezeu a explicat că binecuvântarea pe care națiunile o vor primi prin sămânța lui Avraam va fi cea a vieții.

Apostolul Pavel citează această promisiune și indică faptul că toți cei care exercită „credința lui Avraam” în promisiunile pe care Dumnezeu i le-a făcut, se califică astfel pentru a fi „sămânța” lui (Romani 4:16-18). O parte din această sămânță va fi pământească, iar o parte cerească, dar adevărul important pe care Pavel îl subliniază este că nu trebuie să fii un descendent natural al lui Avraam pentru a face parte din sămânța lui.

„Din tine vor ieși împărați”, i-a promis Dumnezeu lui Avraam (Geneza 17:6). Secole mai târziu, împărații națiunii Israel au provenit din neamul lui Avraam. Cu toate acestea, împlinirea principală a acestei

promisiuni este legată de sămânța spirituală a lui Avraam – Isus, Capul, și Biserica, trupul Său (; Galateni 3:16, 27-29; Coloseni 1:18). Isus va fi Regele regilor, iar Biserica Sa va domni împreună cu El ca regi timp de o mie de ani. Apocalipsa 5:10; 20:6

Geneza 17:8 afirmă că, deși Avraam locuia în Canaan în acel moment, el era un „străin” sau un călător în țara aceea. Avraam a murit fără să stăpânească țara pe care Dumnezeu i-o promisese; nici Isaac, nici Iacov nu au stăpânit țara. (Evrei 11:8-10,13). Cu toate acestea, urmașii pământești ai lui Avraam vor stăpâni țara atunci când vor fi readuși la viață în înviere. Este foarte important să ținem minte perspectiva veșnică a lui Dumnezeu în studiul Cuvântului Său, ca să nu cădem în confuzie și eroare în eforturile noastre de a determina cum se împlinesc unele dintre promisiunile Sale.

Circumcizia – un semn al legământului lui Dumnezeu

În Geneza 17:10-14, instrucțiunile lui Dumnezeu către Avraam cu privire la circumcizie au fost date ca un „semn al legământului” dintre ei. Pavel vorbește despre circumcizie ca un „semn” al credinței pe care Avraam o exercitase deja față de Dumnezeu și promisiunile Sale, și pentru toți cei care umblă pe aceleași urme ale credinței. Romani 4:11,12

În Noul Testament, circumcizia este folosită pentru a simboliza sinceritatea inimii și puritatea intențiilor. Este vorba, în esență, de aceeași idee pe care o regăsim în porunca Domnului adresată lui Avraam, ca acesta să fie „neprihănit”. Deși urmașii spirituali ai lui Avraam nu sunt chemați să practice ritualul literal al circumciziei, ei sunt îndemnați să-și circumcidă

inimile și să se lepede de toate necurățiile trupului. Pavel a scris: „Tăierea împrejur este cea a inimii, în duh și în literă, nu în literă; a cărei laudă nu este de la oameni, ci de la Dumnezeu.” „Voi sunteți tăiați împrejur cu tăierea împrejur făcută fără mâini, prin lepădarea trupului păcatelor cărnii prin tăierea împrejur a lui Cristos.” Romani 2:29; Coloseni 2:11

Este potrivit ca semnul Legământului lui Avraam, care cuprinde totul, să fie circumcizia. Când luăm în considerare explicația din Noul Testament cu privire la semnificația circumciziei, aceasta înseamnă că nimeni nu va primi binecuvântările promise în cadrul Legământului lui Avraam decât pe baza purității inimii și a motivelor înaintea Domnului și a unei credințe neclintite în promisiunile Sale și în dreptatea legilor Sale.

Schimbarea numelui lui Sarai

Revenind la Geneza 17, în versetele 15 și 16, Domnul îi revelează lui Avraam că numele lui Sarai urma să fie schimbat în Sara — semnificând „nobilă”, deoarece ea urma să fie mama regilor. Apostolul Pavel explică modul în care Sara este considerată de Domnul ca fiind mama regilor, afirmând că aceasta se datorează faptului că ea simbolizează legământul prin care se dezvoltă sămânța spirituală a lui Avraam. Astfel, Sara este mama aceluiași regi ai căror tată simbolic este Avraam. Aceștia sunt regii despre care Pavel spune că sunt „copiii promisiunii”, care vor domni o mie de ani pentru binecuvântarea tuturor familiilor pământului. Galateni 4:22-31

Isaac promis

Avraam avea o mare credință în promisiunile lui Dumnezeu, dar nu era o credință perfectă. Uneori se

clătina, iar unul dintre aceste momente este consemnat în Geneza 17:17,18. În ciuda sterilității Sarei, Avraam a avut credință să creadă, când Dumnezeu i-a făcut prima dată promisiunea, că ea îi va naște un fiu, deoarece ea era atunci mult mai tânără. Acum, însă, pe lângă sterilitatea ei, ea avea nouăzeci de ani. Când Domnul i-a spus de data aceasta că Sara va naște un fiu, Avraam „a căzut cu fața la pământ și a râs”.

Pasajul indică faptul că, în inima sa, Avraam se îndoia că un astfel de lucru s-ar putea întâmpla și, ridicându-se de la pământ, a implorat înaintea Domnului: „O, de-ar trăi Ismael înaintea Ta!”, pentru a fi sămânța promisiunii, pare a fi gândul acestei rugăciuni. Dumnezeu l-a asigurat pe Avraam că Ismael va trăi și va deveni tatăl unei națiuni mari; dar în ceea ce privește sămânța promisă, Sara urma să aibă un copil, numele lui urma să fie Isaac, iar el urma să fie moștenitorul legământului promisiunii. Geneza 17:18-21

Isaac urma să se nască „la timpul acesta, în anul viitor”, spune versetul 21. Aici era o profeție temporală de o importanță considerabilă pentru Avraam. El așteptase mulți ani lungi ca Dumnezeu să-și împlinească promisiunea privind o sămânță, totuși, în tot acest timp, nu i se dăduse niciun indiciu, până acum, cu privire la cât timp ar trebui să continue acea așteptare. Dumnezeu a pus la încercare, de asemenea, credința majorității poporului Său în același mod al așteptării. Ucenicii L-au întrebat pe Isus după învierea Sa: „Vei restabili Tu în acest moment împărăția lui Israel?” Isus a răspuns: „Nu vă revine vouă să cunoașteți vremurile

sau momentele pe care Tatăl le-a pus în puterea Sa.” Faptele Apostolilor 1:6,7

Adesea, când se apropie timpul în care evenimentele așteptate urmează să aibă loc, Domnul le dezvăluie secretul slujitorilor Săi. Noe a muncit mulți ani la construirea arcei, probabil fără o idee clară despre când va veni potopul, dar în cele din urmă Domnul a spus: „Peste șapte zile voi face să cadă ploaia peste pământ.” (Geneza 7:4). Așa că acum, în cazul lui Avraam, Domnul a spus: „La această dată stabilită, în anul viitor.” Având în vedere ceea ce gândea Avraam în inima sa cu privire la improbabilitatea ca Sara să-i nască un fiu, poate că Domnul i-a dat această informație precisă ca mijloc de întărire a credinței sale.

În versetele finale ale capitolului 17 din Geneza, se consemnează că Avraam s-a grăbit să asculte instrucțiunile Domnului cu privire la circumcizie, „semnul legământului”. „În aceeași zi”, se spune în relatare, el a procedat la circumcizia tuturor bărbaților din casa sa, inclusiv a lui însuși și a fiului său Ismael. (Geneza 17:23-27). Există multe dovezi în Scripturi că Domnul apreciază ascultarea promptă. În cazul lui Avraam, promptitudinea sa ar indica, de asemenea, că credința sa în promisiunea lui Dumnezeu cu privire la Sara fusese restabilită și că dorea să îndeplinească fiecare detaliu referitor la partea sa din legământ.

Dumnezeu i se arată lui Avraam

Mamre era un amorit care se alăturase mai devreme lui Avraam cu ocazia salvării nepotului său, Lot (Geneza 14:13). În Geneza 18:1, expresia „câmpiile lui Mamre” se referă în mod evident la câmpiile care

aparțineau lui Mamre, deoarece Avraam era doar un străin în țara aceea. Se pare însă că era în relații prietenoase cu mulți canaaniți, precum Mamre și alții.

„Domnul i s-a arătat” lui Avraam, afirmă textul, însă mai târziu această apariție se dovedește a fi vizita a „trei bărbați” care au servit ca mesageri ai Domnului. (Geneza 18:2). Acest mod de exprimare este folosit destul de frecvent în Biblie atunci când se vorbește despre relațiile Domnului cu membrii umanității. Niciun om nu putea să-L vadă pe Dumnezeu și să rămână în viață. (Exodul 33:20). Cu toate acestea, atunci când Își trimite mesagerii, El se așteaptă ca cei pe care îi vizitează să-i trateze cu demnitate și să ia în considerare mesajul pe care îl transmit.

Acești „trei bărbați” care l-au vizitat pe Avraam erau îngeri – adică ființe spirituale – care s-au materializat pentru a putea conversa liber cu patriarhul. În Noul Testament, apostolul Pavel se referă la ei ca atare și, implicit, citează ospitalitatea lui Avraam ca un exemplu demn de urmat. „Să nu uitați să arătați ospitalitate străinilor, căci prin aceasta unii au găzduit îngeri fără să știe.” Evrei 13:2

Ospitalitatea lui Avraam

Este necesar să ne punem în locul lui Avraam pentru a-i înțelege dorința arzătoare de a-i face pe vizitatorii săi neașteptați să se simtă ca acasă. Nu era ca și cum ar fi locuit pe o arteră aglomerată a orașului, pe unde treceau mii de oameni în fiecare zi. Dimpotrivă, el locuia în „câmpie”, într-un cort. Este foarte posibil ca uneori să treacă zile întregi fără ca vreun străin să treacă pe lângă cortul său. Iată că au apărut trei

dintre ei, iar totul indica faptul că erau oameni de o importanță considerabilă.

Din punctul de vedere al lui Avraam, acesta urma să fie un eveniment special, iar el dorea să profite cât mai mult de el. Avraam însuși era un om important în acea parte a lumii și era obișnuit să dea instrucțiuni atunci când voia ca lucrurile să se facă. El i-a dat instrucțiuni de Sarei pentru a-l ajuta să pregătească o masă pentru acești vizitatori excepționali. Același lucru este valabil și în ceea ce privește tânărul pe care l-a îndrumat să pregătească un vițel pentru masă. Geneza 18:6,7

Avraam a arătat o oarecare emoție față de vizita celor trei bărbați, deoarece relatarea spune că el „a alergat la turmă” și a ales personal un vițel despre care știa că va fi fraged pentru a fi mâncat. Vizitele Domnului prin mesagerii săi acreditați nu erau o noutate pentru Avraam. În timp ce apostolul Pavel explică că el „a găzduit îngerii fără să știe”, este foarte posibil ca el să-i fi perceput pe acești trei bărbați ca fiind ceva mai mult decât ceea ce dezvăluiau ei. În orice caz, el s-a dovedit a fi un gazdă amabilă și plină de har, iar Sara pare să fi cooperat de bunăvoie cu el.

Mesajul către Sara

Avraam a stat în picioare în timp ce oaspeții lui mâncau, asumându-și astfel rolul de servitor. (Geneza 18:8). În timp ce mâncau, cei trei bărbați au întrebat de unde era Sara. Deși Sara ajutase la pregătirea mesei, până în acel moment se ținuse evident ascunsă. Atunci purtătorul de cuvânt al acestor vizitatori i-a spus lui Avraam: „Cu siguranță mă voi întoarce la tine cam pe vremea aceasta anul

viitor, iar Sara, soția ta, va avea un fiu.” Geneza 18:10

Evident, cortul nu era departe de locul unde mâncau bărbații, pentru că Sara a auzit această veste și „a râs în sinea ei”, sau, cum am spune noi, „a râs în sinea ei”. Totuși, îngerul știa că ea râsese, iar când el a adus vorba mai târziu, Sara a negat, dar îngerul a spus: „Nu; dar ai râs.” Geneza 18:12-15

„Este oare ceva prea greu pentru Domnul?” Aceasta este lecția practică din această relatare pentru noi. Aceasta are o mare importanță în ceea ce privește împlinirea planului lui Dumnezeu. Poate că unul dintre motivele pentru care Domnul a permis ca Avraam și Sara să îmbătrânească atât de mult înainte de nașterea lui Isaac a fost tocmai pentru a demonstra că El, și nu ei, era responsabil pentru împlinirea tuturor promisiunilor Sale.

Creștinismul de astăzi, și de-a lungul secolelor trecute, și-a imaginat în mod eronat că succesul scopurilor lui Dumnezeu pe pământ depinde de eforturile omului. Ar trebui să ne bucurăm cu toții că nu este așa și că planul Său de a binecuvânta toate familiile pământului prin sămânța lui Avraam se va împlini cu siguranță. Este sigur, în ciuda tuturor circumstanțelor care par să indice contrariul. Este o „speranță pe care o avem ca o ancoră a sufletului, sigură și neclintită”. Evrei 6:19

Dumnezeu îl pune la încercare pe Avraam

Domnul îi ia pe slujitorii Săi în încrederea Sa în chestiuni care îi privesc pe ei și pe cei de care sunt interesați în mod special. În linii mari, poporul lui Dumnezeu, luminat de adevăr, ar trebui să fie interesat de întreaga omenire. Ar trebui să aibă

spiritul lui Avraam și să manifeste entuziasm pentru planul lui Dumnezeu – planul prin care, prin sămânța lui Avraam, toate familiile pământului vor fi binecuvântate.

Domnul hotărâse să distrugă Sodoma din cauza răutății groaznice a cetății. Cu toate acestea, El a folosit ocazia pentru a pune la încercare interesul lui Avraam față de locuitorii cetății și, în special, grija lui pentru propriii lui rude – Lot și familia lui, care locuiau acolo. „Să-mi ascund planul de Avraam?”, a întrebat Domnul d . „Căci Avraam va deveni cu siguranță o națiune mare și puternică, și toate națiunile pământului vor fi binecuvântate prin el.” Geneza 18:17,18

În acest pasaj ni se oferă un exemplu interesant despre modul în care Dumnezeu ține seama de limitările mentale ale slujitorilor Săi, pentru ca aceștia să poată înțelege punctul Său de vedere. Parafrazând declarația lui Dumnezeu către Avraam, aceasta implică faptul că El auzise un raport conform căruia locuitorii din Sodoma și Gomora erau foarte răi, așa că coborâse să investigheze. Dacă aceștia erau la fel de răi precum indica raportul, El îi va distruge cu siguranță. De fapt, desigur, Creatorul universului și Dumnezeu cerului și al pământului nu avea nevoie să viziteze personal pământul pentru a obține informațiile de care avea nevoie. Acesta era pur și simplu modul său de a vorbi la nivelul de înțelegere al lui Avraam.

Avraam mijlocește

Avraam a perceput în mod evident că Domnul avea în minte posibila distrugere a Sodomei și Gomorei. El L-a rugat cu stăruință pe Domnul să salveze

orașul, mai ales dacă se dovedea că existau câteva suflete neprihănite acolo. Avraam a întrebat mai întâi dacă orașul ar fi cruțat dacă s-ar fi găsit cincizeci de suflete neprihănite. Când a continuat să scadă numărul, este posibil să fi avut în minte pe Lot și familia lui. Geneza 18:23-32

Domnul și-a arătat atât răbdarea față de Avraam, cât și disponibilitatea de a arăta milă, acceptând rugămintea acestuia chiar și pe măsură ce el continua să reducă numărul. După cum s-a dovedit, nu erau nici măcar cei zece neprihăniți necesari, așa că orașele au fost distruse. Geneza 19:24,25

Acest lucru ridică un aspect important în ceea ce privește promisiunea lui Dumnezeu de a binecuvânta toate națiunile pământului. Isus indică faptul că nu s-a făcut niciun efort pentru a aduce pocăința în Sodoma și Gomora. Dacă s-ar fi făcut, a explicat Isus, ele ar fi rămas în picioare și nu ar fi fost distruse. (Matei 11:23, 24). Cel mai important însă este că Isus a explicat, de asemenea, că în perioada zilei judecății din împărăție, li se va da ocazia să se pocăiască, să-și schimbe căile și să câștige viața. Astfel, vedem un exemplu clar al faptului că, împreună cu restul lumii, ei vor fi ținuți minte, în armonie cu promisiunea făcută lui Avraam că prin sămânța lui vor fi binecuvântate toate familiile pământului. Cât de mult așteptăm împlinirea în curând a acestei promisiuni și a tuturor promisiunilor lui Dumnezeu pentru creația Sa umană!